

Sygn. akt IV CSK 355/19

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa W.J., I.J. i A.J.
przeciwko W.W. i Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 10 stycznia 2019 r., sygn. akt V ACa 231/18,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i nie
obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie o zapłatę oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 10 stycznia 2018 r.

Powodowie wnieśli skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Podnieśli, że istotne zagadnienie prawne dotyczy wykładni art. 445 § 3 k.c. i odpowiedzi na pytanie, czy wytoczenie za życia poszkodowanego roszczenia o zadośćuczynienie przeciwko ubezpieczonemu wyłącza możliwość do pozwania na podstawie art. 194 § 3 k.p.c. ubezpieczyciela przez spadkobierców poszkodowanego. Ponadto wskazali, że przyczyną uzasadniającą przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania jest konieczność wykładni art. 103 i 104 k.c. oraz odpowiedzi na pytanie, czy w przypadku działania małżonka z przekroczeniem art. 29 k.r.o. spadkobiercy mogą potwierdzić nieprawidłowo udzielone pełnomocnictwo.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienia prawne wskazane przez skarżących jako przyczyny kasacyjne znajdują rozstrzygnięcie lub wyjaśnienie w judykaturze Sądu Najwyższego, mogą nie być zatem uznane za istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i nie uzasadniają przyjęcia skargi do rozpoznania.

W szczególności nie budzi wątpliwości zagadnienie skoncentrowane na wykładni art. 445 § 3 k.c., jest bowiem oczywiste, że przedmiotem dziedziczenia na podstawie tego przepisu nie jest prawo do zadośćuczynienia jako takie, ujmowane w ogólności, lecz konkretne roszczenie przysługujące wobec konkretnej osoby odpowiedzialnej obejmujące sprecyzowaną kwotę, uznaną przez osobę odpowiedzialną lub dochodzoną przez poszkodowanego w drodze powództwa wytoczonego przed sąd (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 1975 r., II CR 53/75, nie publ., z dnia 17 czerwca 2009 r., IV CSK 84/09, nie publ., z dnia 28 kwietnia 2010 r., III CSK 143/09, OSNC 2010, nr 11, poz. 154, lub z dnia 9 listopada 2017 r., III CZP 43/17, OSNC 2018, nr 5, poz. 49). Jest przy tym oczywiste, że powództwo wytoczone przed sąd obejmuje roszczenie procesowe, a więc ściśle określone żądanie skierowane w stosunku do jednoznacznie określonej osoby, na tle przedstawionych okoliczności faktycznych; tylko tak sformułowane roszczenie (wniesione powództwo, pozew) jest zdatne do rozpoznania i może być skuteczne, także w zakresie dziedziczenia w ujęciu art. 445 § 3 k.c. (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2018 r., IV CSK 306/08, OSNC 2009, nr 12, poz. 169).

Nie ma również cechy istotności zagadnienie dotyczące art. 29 k.r.o. oraz związane z nim zagadnienie obejmujące stosowanie art. 103 w związku z art. 104 k.c. Zagadnienia te były już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, a obrany w nich kierunek nie budzi zastrzeżeń, także w piśmiennictwie (por. np. wyrok z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 394/07, OSNC 2009, nr 2, poz. 35, i postanowienie z dnia 24 maja 2012 r., II CSK 466/11, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), odstępując od obciążania powodów kosztami postępowania kasacyjnego (art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.).

aj